

Arrest

nr. 87 830 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen vermelden dat zij een verzoekschrift hebben ingediend *“tot nietig verklaring wegens schending van de substantiële vormen of van de vormen voorgeschreven op straffe van nietigheid, machtsoverschrijding of machtsmisbruik tegen de akten genomen door de Commissaris-Generaal”*.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van

voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwenning van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen menen derhalve onterecht dat onderhavig beroep een annulatieberoep betreft.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosniak (Bosnische Moslim), afkomstig uit Cosovica (gemeente Rozaje, Montenegro), en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. U bent officieel gehuwd met F. K. (...) (O.V. 6.971.539). In 2005 verliet u Montenegro en trok u naar Luxemburg. Tijdens uw verblijf in Luxemburg leerde u via internet uw huidige echtgenote kennen. Jullie vatten het plan op om te huwen, maar omdat u illegaal in Luxemburg verbleef kon u niet terugkeren naar Montenegro. F. (...) van haar zijde was in Montenegro niet in de mogelijkheid de nodige (reis)documenten te verkrijgen om u in Luxemburg te vergezellen. Jullie riepen de hulp in van uw schoonbroer H. M. (...) (O.V. 6.971.412) om door middel van volmacht met bijstand van een advocaat van op afstand te kunnen huwen, wat gebeurde in juli 2008. Daar uw schoonvader steeds tegen een huwelijk gekant was, en hij F. (...) haar gehele jeugd al tiranniseerde (zo werd F. (...) vaak door haar vader geslagen en mocht zij de ouderlijke woonst niet verlaten), hielden jullie het huwelijk geheim voor uw schoonvader. Begin april 2009 werd u in Luxemburg door de autoriteiten opgepakt en niet veel later werd u naar Montenegro teruggestuurd. Na uw terugkeer naar Montenegro ging u in de periode juni/juli 2009 met uw echtgenote in Cosovica wonen. Een tweetal maanden na uw terugkeer kwam u uw schoonvader tegen op straat en dreigde hij ermee u te zullen vermoorden. U meldde dit incident bij de politie, die uw schoonvader oppakte voor voornoemde verbale dreiging en illegaal wapenbezit, op basis waarvan ze hem echter slechts voor korte tijd kon vasthouden. Uw schoonvader uitte tegen iedereen in jullie omgeving zijn voornemen om u en F. (...) te vermoorden. Door de verbale dreigingen van haar vader durfde uw echtgenote sinds ze met u samenwoonde niet meer buiten te komen. In januari 2012 kwam uw schoonvader er achter dat zijn zoon H. (...) u en F. (...) geholpen had om officieel te kunnen huwen. Uw schoonvader was woedend en dreigde met een pistool H. (...) te vermoorden. Buren die de feiten zagen namen uw schoonvader zijn wapen af. Uw schoonbroer H. (...) legde na het incident een verklaring af bij de politie, die hem adviseerde naar huis te gaan. H. (...) had echter teveel angst en verhuisde met zijn gezin naar Berane (Montenegro). Uw schoonvader werd na H. (...)s klacht opgepakt voor wapenbezit. Uw schoonvader werd naar uw weten enkele dagen later terug vrijgelaten. Toen u van voormeld incident tussen H. (...) en uw schoonvader op de hoogte werd gesteld, besloten u en uw echtgenote niet langer in angst te leven en Montenegro te ontvluchten. U verliet met uw gezin, uw schoonbroer H. (...), diens echtgenote A. M. (...) (O.V. 6.971.412) en hun kinderen Montenegro op 3 maart 2012. U kwam in België aan op 5 maart 2012 en diende een dag later een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Montenegro vreest u vermoord te zullen worden door uw schoonvader. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: uw Montenegrijns paspoort, uitgereikt op 30 juli 2009 te Rozaje; de Montenegrijnse paspoorten van uw kinderen, uitgereikt op 24 februari 2012 te Rozaje; uw Montenegrijns rijbewijs, uitgereikt op 11 augustus 2009 te Rozaje; uw huwelijksakte, uitgereikt op 3 oktober 2011 te Rozaje.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Montenegro in maart 2012 verlaten te hebben na aanhoudende problemen met uw schoonvader. Uw schoonvader is steeds tegen uw huwelijk met F. (...) gekant geweest omdat u volgens de bij u geldende traditie haar hand niet aan hem gevraagd heeft. U en uw echtgenote werden door uw schoonvader met de dood bedreigd. Zo werd u eenmalig in 2009 in persoon door uw schoonvader met de dood bedreigd. Uw schoonvader vertelde ook tegen iedereen in jullie omgeving u en F. (...) te zullen vermoorden. Ook uw schoonbroer H. (...), F. (...)s broer, werd door uw schoonvader

met de dood bedreigd nadat hij had vernomen dat H. (...) jullie geholpen had om officieel te kunnen huwen (CGVS, p. 6-9). Wat betreft de problemen met uw schoonvader dient vastgesteld te worden dat dergelijke problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. De door u beschreven problemen houden als dusdanig ook geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De problemen met uw schoonvader zijn louter ingegeven door het feit dat hij tegen uw huwelijk met zijn dochter F. (...) gekant is (CGVS, p. 6-9). Ook wat betreft de problemen die uw echtgenote met haar vader kende voor jullie huwelijk – zo werd uw echtgenote regelmatig door haar vader geslagen en mocht zij van haar vader niet naar buiten – moet vastgesteld worden dat dergelijke problemen het gemeenrechtelijke niveau niet overstijgen (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 6-7). Tevens dient vastgesteld te worden dat de problemen van uw echtgenote met haar vader daterend van voor jullie huwelijk er haar in het verleden nooit toe hebben aangezet Montenegro te verlaten en als dusdanig actueel bezwaarlijk nog kunnen worden weerhouden.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met uw schoonvader geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hem in geval van een terugkeer naar Montenegro zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Montenegro aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Montenegro voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers steeds wanneer de politie in Montenegro op de hoogte werd gebracht van problemen die u of uw schoonbroer H. (...) hadden met uw schoonvader, heeft ze opgetreden. Wanneer u in 2009 verbaal met de dood werd bedreigd door uw schoonvader en u daarvan klacht neerlegde, trad de politie op. U werd gehoord en naar aanleiding van uw klacht werd uw schoonvader opgepakt en ondervraagd (CGVS, p. 6-8). Wanneer uw schoonbroer H. (...) melding maakte van de doodsb bedreiging door zijn vader in januari 2012, werd door de politie eveneens actie ondernomen. Uw schoonvader werd opgepakt en werd, gelet op zijn psychische gezondheidstoestand, in een psychiatrische instelling te Kotor (Montenegro) geplaatst. Wanneer H. (...) na de ontsnapping van uw schoonvader uit voornoemde instelling zich terug tot de politie wendde, werd hem geadviseerd zolang de politie uw schoonvader niet te pakken kreeg binnen te blijven (CGVS H. (...), p. 6-9). H. (...) stelde tijdens zijn gehoor d.d. 17 april 2012 uitdrukkelijk dat de Montenegrijnse politie naar aanleiding van zijn klacht aangaande het incident van januari 2012 zeer correct reageerde en hem heeft geholpen (CGVS H. (...), p. 8). Ook wanneer uw schoonvader enkele jaren geleden ene V. B. (...) ernstig verwondde met een metalen staaf werd hij door de politie onmiddellijk opgepakt en ondervraagd en werd de zaak naar de rechtbank doorverwezen (CGVS H. (...), p. 8-9). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er dan ook geenszins besloten worden tot enige onwelwillendheid van de Montenegrijnse autoriteiten u in geval van veiligheidsproblemen met hulp en/of bescherming bij te staan. Het feit dat uw schoonvader uit de psychiatrische instelling is ontsnapt en de politie tot op heden uw schoonvader niet gevonden heeft doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk (CGVS H. (...), p. 8). Wat betreft de problemen die uw echtgenote voor jullie huwelijk gekend heeft met haar vader moet vastgesteld worden dat zij in Montenegro nooit enige vorm van hulp en/of bescherming voor haar vroegere problemen met haar vader gezocht heeft (CGVS echtgenote, p. 6). Gelet op dat gegeven kan er geenszins besloten worden dat de Montenegrijnse autoriteiten tekort zouden zijn geschoten in hun plicht hun onderdanen de nodige hulp en/of bescherming te bieden.

In dit verband kan bovendien worden gewezen op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de lokale Montenegrijnse autoriteiten bereid en in staat zijn om aan alle burgers, inclusief leden van minderheden, bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Montenegro werd onlangs zelfs geprezen door de internationale gemeenschap (Raad van Europa, Europese Commissie, Verenigde Naties, OVSE, de Navo en het US Department of State) voor de indrukwekkende doeltreffendheid van de in de afgelopen jaren gerealiseerde hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Met de hulp van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) nam de Montenegrijnse regering een actieplan (2007-2012) aan ter hervorming van justitie, welke een reële vooruitgang met zich meebracht op het vlak van transparantie, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en effectiviteit van de rechterlijke macht. Tevens zijn door diverse nationale en internationale organisaties opleidingen opgezet van rechters en officieren van justitie. In samenwerking met het 'United Nations Development Programme' wordt tevens een nieuwe reeks hervormingen gepland voor de periode 2013-2017. In april 2011 heeft Montenegro daarenboven een wet goedgekeurd die voorziet in gratis rechtsbijstand aan iedere burger die er nood aan heeft. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in

de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. In de afgelopen jaren was tevens een gestage vooruitgang in de communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en in de samenwerking tussen de politie en de parketten merkbaar. Te dien einde was in de periode 2001 tot 2005 de OVSE betrokken bij de training en opleiding van de Montenegrijnse politie en bij het meer in overeenstemming brengen van de gehanteerde gebruiken en praktijken met de Europese en internationale normen. Met het oog op het verbeteren van de efficiëntie van de Montenegrijnse politie werd tevens voor de periode 2010-2012 een actieplan ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie goedgekeurd. Naast het feit dat dit plan wordt ondersteund door Europese fondsen, kunnen de lokale autoriteiten gebruik maken van Europese expertise om hun institutionele en operationele capaciteiten te verbeteren. Tevens werd voor de periode 2011-2013 een nieuwe strategie voor de ontwikkeling van de politie ingesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat, voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politieel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Zo heeft de Montenegrijnse Politiewet voorzien in zowel een intern controleorgaan onder de bevoegdheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken als een externe, onafhankelijk functionerende raad. Dit heeft ertoe geleid dat tussen 2009 en 2010 bijna 125 politieagenten een disciplinaire sanctie opgelegd kregen en 27 onder hen het voorwerp uitmaakten van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts kan men sinds 2003 ook terecht bij de Ombudsman. Ter benadrukking van de rol van de Ombudsman werd in de nieuwe wet op het Verbod van Discriminatie van 29 juli 2011 uitdrukkelijk gesteld dat de 'Protector of Human Rights and Freedoms (Ombudsman's) Office' het bevoegde orgaan is voor de bescherming tegen alle vormen van discriminatie, wiens competenties zich uitstrekken over zowel de publieke als private sfeer. Deze onafhankelijke organisatie heeft een mandaat om gevallen van mensenrechtenschendingen en/of gevallen van machtsmisbruik door openbare instellingen in Montenegro te onderzoeken, in het bijzonder in het geval dat de overheid geen gevolg geeft aan klachten ingesteld door de burgers. Ondanks dat de Ombudsman over geen dwingende macht/bevoegdheid beschikt, dient vastgesteld te worden dat de aanbevelingen van de Ombudsman vrijwel steeds worden gevolgd en dat deze instelling wordt gerespecteerd in het land. Voorts heeft de Ombudsman verschillende bewustmakingscampagnes op het getouw gezet om het werk van zijn instelling te promoten bij het publiek. Tevens kan worden opgemerkt dat Montenegro over een bijzonder actief maatschappelijk middenveld, ngo's en verenigingen ter verdediging van de mensenrechten, beschikt die gevallen onderzoeken waar de mensenrechten niet worden/werden gerespecteerd. Zoals reeds gesteld meen ik dan ook dat in Montenegro actueel redelijke maatregelen getroffen worden door de Montenegrijnse overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot bracht uw echtgenote in het kader van haar asielaanvraag aan door de problemen met haar vader te kampen met psychische problemen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat ze haar beweerde psychische problemen met geen enkel medisch attest kon staven. Voorts heeft uw echtgenote, gelet op het feit dat ze in Montenegro nooit een arts geconsulteerd heeft voor haar psycho-medische problemen, niet aannemelijk gemaakt voor haar gezondheidsproblemen in geval van een terugkeer naar Montenegro geen beroep te kunnen doen op de aldaar aanwezige medische dienstverlening. Het feit dat ze uit angst voor haar vader het huis niet durfde te verlaten, kan niet worden weerhouden als een geldige rechtvaardiging voor haar nalaten in Montenegro de nodige medische hulp te hebben gezocht, temeer daar ze niet eens de mogelijkheid naging voor een medische consultatie van een arts aan huis. Het feit dat ze in België wel een arts/psychiater zou bezoeken voor haar beweerde psycho-medische problemen werpt geen ander licht op voorgaande vaststelling (CGVS echtgenote, p. 5).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. De paspoorten van uzelf en uw kinderen, uw rijbewijs en huwelijksakte staven jullie identiteit, nationaliteit en uw burgerlijke staat, maar deze gegevens staan in deze beslissing geenszins ter discussie.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw schoonbroer H. M. (...) en zijn echtgenote A. M. (...) (O.V. 6.971.412) heb ik besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van derde verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosniak (Bosnische Moslim), afkomstig uit Jablanica (gemeente Rozaje, Montenegro), en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. U bent officieel gehuwd met A. M. (...) (O.V. 6.971.412). Een aantal jaar geleden huwde uw zus, F. K. (...) (O.V. 6.971.539), met uw hulp, zonder medeweten van uw vader, met M. K. (...) (O.V. 6.971.539). Uw zus F. (...) leerde haar echtgenoot M. (...) via het internet kennen en uw vader is steeds tegen het huwelijk geweest daar M. (...) volgens de bij jullie geldende traditie F. (...)’s hand niet aan hem was komen vragen. Begin 2012, ongeveer een maand voor u naar Berane (Montenegro) verhuisde, ontdekte uw vader dat u F. (...) geholpen had om officieel met M. (...) te kunnen huwen. U had daartoe de identiteitskaart van uw vader zonder zijn medeweten ontvreemd. Daar u in de ogen van uw vader zijn eer had beschaamd, was uw vader zeer teleurgesteld, in die mate zelfs dat uw vader naar uw woning in Dracanovac (Rozaje) kwam en u, gewapend met een pistool, met de dood bedreigde. De dag van voornoemd incident legde u in het bijzijn van uw familieleden R. (...) en E. M. (...) een klacht neer bij de politie te Rozaje. U werd door de politie ondervraagd over de feiten en deze belde uw vader om naar het politiekantoor te komen. Uw vader weigerde dit, waarna hij door de politie werd opgepakt. Een week later werd u door de politie gebeld, meldend dat uw vader, gelet op zijn geestelijke toestand, in de psychiatrische instelling van Kotor (Montenegro) geplaatst was. Ongeveer een maand na voornoemd incident verhuisde u met uw gezin naar Berane. Een vijftal dagen voor uw vertrek uit Montenegro werd u gecontacteerd door uw zus K. (...), die u vertelde dat uw vader ontsnapt was uit de psychiatrische instelling waar hij verbleef. Sindsdien heeft u geen idee waar uw vader zich schuilhoudt. Na het vernemen van dit nieuws wendde u zich tot de politie die u het advies gaf binnen te blijven tot wanneer zij uw vader opnieuw te pakken kon krijgen. Naast de problemen met uw vader, vreest u in Montenegro tevens slachtoffer te kunnen worden van wraakacties van V. B. (...) en/of diens familieleden. Een vijftal jaar geleden verwondde uw vader V. B. (...) ernstig door hem te slaan met een metalen staaf. Uw vader werd toen opgepakt door de politie en de zaak werd voor de rechtbank gebracht. Tijdens de zitting werd door de rechtbank een minnelijke schikking voorgesteld, maar omdat uw vader V. B. (...) ernstig verwond had, wilde V. (...) daar niet van weten en bedreigde hij uw familie dat er betaald zou worden met het bloed van iemand van uw familie. Ondanks dat de afgelopen vier jaar niemand van uw familie problemen kende met leden van de familie B. (...), voelt u zich niet veilig, temeer daar de laatste tijd de zonen van V. B. (...) meer en meer met hun wagen voorbij uw huis passeerden, en wil u niet dat uw kinderen iets zou overkomen. Ten slotte bracht u in het kader van uw asielaanvraag aan dat uw echtgenote ziek is. Er werd een tumor vastgesteld die een operatie vereist. Daar u met uw gezin niet langer in angst wilde leven besloot u Montenegro te verlaten op 3 maart 2012. U reisde met uw gezin, uw zus F. (...) en diens gezin naar België waar u aankwam op 5 maart 2012. De dag na uw aankomst diende u een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Montenegro vreest u hoofdzakelijk uw vader.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Montenegrijnse identiteitskaart, uitgereikt op 5 juli 2011 te Rozaje; uw Montenegrijns paspoort, uitgereikt op 15 juli 2010 te Rozaje; de Montenegrijnse paspoorten van uw kinderen, alle uitgereikt op 24 februari 2012 te Rozaje; uw huwelijksakte, uitgereikt op 2 maart 2012 te Bac (Montenegro).

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Montenegro in maart 2012 verlaten te hebben enerzijds uit vrees voor uw vader en anderzijds uit vrees voor represailles van de familie B. (...) (CGVS, p. 6-9). Wat betreft de problemen met uw vader dient vastgesteld te worden dat dergelijke problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. De door u beschreven problemen houden als dusdanig ook geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De problemen met uw vader zijn louter ingegeven door het feit dat hij te weten kwam dat u uw zus F. (...) heeft geholpen om officieel te kunnen huwen met haar echtgenoot M. (...), een huwelijk waartegen uw vader nog steeds gekant is (CGVS, p. 6-8). Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor problemen met V. B. (...) en/of diens familieleden moet evenzeer worden vastgesteld dat u geen elementen aanbracht die ertoe zouden kunnen doen besluiten dat uw eventueel toekomstige problemen met V. (...) of diens familieleden het gemeenrechtelijke niveau overstijgen. Een agressiedaad van uw vader tegenover V. B. (...), nadat deze tijdens het besturen van zijn vrachtwagen in slaap viel en uw vader bijna van de baan reed, ligt immers aan de oorsprong van het conflict tussen beide families. Uit niets blijkt dat het beschreven conflict met V. B. (...) enig verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie zoals supra reeds uiteengezet. In dit verband dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat noch u, noch enig familielid van u de afgelopen vier jaar, ondanks de dreiging geuit door V. B. (...) tijdens de rechtszitting, in de praktijk enig probleem gekend heeft met V. B. (...) en/of diens familieleden (CGVS, p. 8-9).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hem in geval van een terugkeer naar Montenegro zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Montenegro aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Montenegro voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Eenzelfde conclusie dient getrokken te worden ingeval van eventuele problemen met de familie B. (...) bij een terugkeer naar Montenegro. Immers, steeds wanneer u de politie in Montenegro op de hoogte bracht van uw problemen met uw vader, heeft ze opgetreden. Zo werd u ondervraagd over de feiten, werd uw vader uitgenodigd op het politiekantoor en nadat uw vader dit weigerde, pakte de politie uw vader op. Uw vader werd ondervraagd en werd, gelet op zijn psychische gezondheidstoestand, in een psychiatrische instelling geplaatst. Wanneer uw vader uit de instelling ontsnapte en u zich opnieuw naar de politie begaf, werd u door de politie, zolang zij uw vader niet te pakken kon krijgen, geadviseerd binnen te blijven (CGVS, p. 6-9). Ook ten tijde van het incident tussen uw vader en V. B. (...) enkele jaren geleden, trad de politie op. Uw vader werd ondervraagd en de zaak werd doorverwezen naar de rechtbank (CGVS, p. 8-9). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook wanneer uw schoonbroer M. K. (...) voor zijn problemen met uw vader in 2009 de hulp van de politie inriep, de politie uw vader oppakte en ondervroeg over de feiten (CGVS M. (...), p. 7-8). U stelde tijdens uw gehoor d.d. 17 april 2012 uitdrukkelijk dat de Montenegrijnse politie naar aanleiding van uw klacht zeer correct reageerde en jullie heeft geholpen (CGVS, p. 8). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er dan ook geenszins besloten worden tot enige onwelwillendheid van de Montenegrijnse autoriteiten u in geval van veiligheidsproblemen met hulp en/of bescherming bij te staan. Het feit dat uw vader uit de psychiatrische instelling is ontsnapt en de politie tot op heden uw vader niet gevonden heeft doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk (CGVS, p. 8).

In dit verband kan bovendien worden gewezen op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de lokale Montenegrijnse autoriteiten bereid en in staat zijn om aan alle burgers, inclusief leden van minderheden, bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Montenegro werd onlangs zelfs geprezen door de internationale gemeenschap (Raad van Europa, Europese Commissie, Verenigde Naties, OVSE, de Navo en het US Department of State) voor de indrukwekkende doeltreffendheid van de in de afgelopen jaren gerealiseerde hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Met de hulp van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) nam de Montenegrijnse regering een actieplan (2007-2012) aan ter hervorming van justitie, welke een reële vooruitgang met zich meebracht op het vlak van transparantie, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en effectiviteit van de rechterlijke macht. Tevens zijn door diverse nationale en internationale organisaties opleidingen opgezet van rechters en officieren van justitie. In samenwerking met het 'United Nations Development Programme' wordt tevens een nieuwe reeks hervormingen gepland voor de periode 2013-2017. In april 2011 heeft Montenegro daarenboven een wet goedgekeurd die voorziet in gratis rechtsbijstand aan iedere burger die er nood aan heeft. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in

de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. In de afgelopen jaren was tevens een gestage vooruitgang in de communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en in de samenwerking tussen de politie en de parketten merkbaar. Te dien einde was in de periode 2001 tot 2005 de OVSE betrokken bij de training en opleiding van de Montenegrijnse politie en bij het meer in overeenstemming brengen van de gehanteerde gebruiken en praktijken met de Europese en internationale normen. Met het oog op het verbeteren van de efficiëntie van de Montenegrijnse politie werd tevens voor de periode 2010-2012 een actieplan ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie goedgekeurd. Naast het feit dat dit plan wordt ondersteund door Europese fondsen, kunnen de lokale autoriteiten gebruik maken van Europese expertise om hun institutionele en operationele capaciteiten te verbeteren. Tevens werd voor de periode 2011-2013 een nieuwe strategie voor de ontwikkeling van de politie ingesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat, voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politieel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Zo heeft de Montenegrijnse Politiewet voorzien in zowel een intern controleorgaan onder de bevoegdheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken als een externe, onafhankelijk functionerende raad. Dit heeft ertoe geleid dat tussen 2009 en 2010 bijna 125 politieagenten een disciplinaire sanctie opgelegd kregen en 27 onder hen het voorwerp uitmaakten van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts kan men sinds 2003 ook terecht bij de Ombudsman. Ter benadrukking van de rol van de Ombudsman werd in de nieuwe wet op het Verbod van Discriminatie van 29 juli 2011 uitdrukkelijk gesteld dat de 'Protector of Human Rights and Freedoms (Ombudsman's) Office' het bevoegde orgaan is voor de bescherming tegen alle vormen van discriminatie, wiens competenties zich uitstrekken over zowel de publieke als private sfeer. Deze onafhankelijke organisatie heeft een mandaat om gevallen van mensenrechtenschendingen en/of gevallen van machtsmisbruik door openbare instellingen in Montenegro te onderzoeken, in het bijzonder in het geval dat de overheid geen gevolg geeft aan klachten ingesteld door de burgers. Ondanks dat de Ombudsman over geen dwingende macht/bevoegdheid beschikt, dient vastgesteld te worden dat de aanbevelingen van de Ombudsman vrijwel steeds worden gevolgd en dat deze instelling wordt gerespecteerd in het land. Voorts heeft de Ombudsman verschillende bewustmakingscampagnes op het getouw gezet om het werk van zijn instelling te promoten bij het publiek. Tevens kan worden opgemerkt dat Montenegro over een bijzonder actief maatschappelijk middenveld, ngo's en verenigingen ter verdediging van de mensenrechten, beschikt die gevallen onderzoeken waar de mensenrechten niet worden/werden gerespecteerd. Zoals reeds gesteld meen ik dan ook dat in Montenegro actueel redelijke maatregelen getroffen worden door de Montenegrijnse overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot bracht u in het kader van uw asielaanvraag aan dat uw echtgenote een tumor heeft. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze door u ingeroepen medische problemen van uw echtgenote geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Gelet op het feit dat u daarenboven expliciet aangaf dat, indien u Montenegro niet had verlaten om voornoemde veiligheidsproblemen, uw echtgenote in Podgorica geopereerd zou kunnen worden, heeft u geenszins aangetoond dat A. (...) voor haar medische problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Montenegro aanwezige medische dienstverlening (CGVS, p. 9-10).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, huwelijksakte en de paspoorten van uzelf en uw kinderen staven jullie identiteit, nationaliteit en uw burgerlijke staat, maar deze gegevens staan in deze beslissing geenszins ter discussie.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw zus F. K. (...) en haar echtgenoot M. K. (...) (O.V. 6.971.539) heb ik besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, zijnde de echtgenote van derde verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van derde verzoekende partij integraal over daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij menen tevens dat de bestreden beslissingen een “*manifeste vergissing in appreciatie*” inhouden.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2.1. Verzoekende partijen argumenteren dat de motivering die aangehaald wordt in de bestreden beslissingen niet conform is aan de werkelijkheid. Vervolgens stellen zij dat “*KV verklaarde over de Kosovo nationaliteit te beschikken*”, dat zij problemen en bedreigingen hebben gekregen in hun land van oorsprong, dat zij op 6 maart 2012 in België aankwamen en op dezelfde dag asiel aanvroegen, dat zij ter staving van hun relaas een dossier met documenten neerlegden en dat in de huidige stand van het dossier niet kan worden aangetoond dat het ernstige en erge gevaar niet bestaat.

3.2.2.2. De Raad merkt op dat bovenstaande argumentatie voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissingen.

De Raad wenst ten eerste te corrigeren dat verzoekende partijen de Montenegrijnse nationaliteit hebben, en niet de Kosovaarse en dat zij allen op 5 maart 2012 in België aankwamen en een dag nadien asiel aanvroegen (zie de diverse bijlagen 26 en de aanhef van het verzoekschrift).

Ten tweede stelt de Raad dat hun argument dat zij problemen en bedreigingen hebben gekregen in hun land van herkomst, niet meer inhoudt dan een – zij het uiterst summiere – herhaling van hun asielproblematiek. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven. Daar waar verzoekende partijen opmerken dat zij ter staving van hun relaas documenten neerlegden, merkt de Raad ten derde op dat alle door verzoekende partijen neergelegde documenten door verwerende partij werden besproken – zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissingen – maar dat de bijgebrachte documenten niet van aard zijn om de voorgaande vaststellingen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij een vrees voor vervolging koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te veranderen.

Het betoog dat de motivering in de bestreden beslissingen niet conform is aan de werkelijkheid, wordt door de Raad beschouwd als een loutere bewering. Verzoekende partijen werken dit argument immers op generlei wijze uit in hun verzoekschrift, waardoor de Raad er ook geen rekening mee kan houden.

Ten vijfde, wat betreft het verweer dat verwerende partij niet heeft aangetoond dat “*het ernstige en erge gevaar*” niet bestaat, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissingen waar telkens op uitvoerige wijze gemotiveerd wordt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij voor hun

problemen geen of onvoldoende beroep konden doen/zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Montenegro aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de bewijslast op verzoekende partijen zelf ligt en dat het dus niet tot de taak van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort om aan te tonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst gevaar lopen.

3.2.3.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat punt 199 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geschonden is. Zij wijzen erop dat een bijkomend interview noodzakelijk kan zijn teneinde een verklaring te vinden voor onder meer ogenschijnlijke inconsistenties en tegenstrijdigheden en dat onjuiste verklaringen op zich geen reden uitmaken om het vluchtelingenstatuut te weigeren.

3.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Verder stelt de Raad vast dat het argument in kwestie geen enkele link bevat met de motieven van de bestreden beslissingen. Nergens in de bestreden beslissingen wordt er immers gewag gemaakt van enige inconsistenties, tegenstrijdigheden of onjuistheden. De geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas staat op zich staat niet ter discussie, zoals blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissingen. Dergelijk argument is bijgevolg niet dienstig om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

3.2.4. Uit het voorgaande kan worden besloten dat verzoekende partijen er niet in slagen ook maar één motief van de bestreden beslissingen te weerleggen. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus in de toepassing van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Montenegro een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard. Verzoekende partijen tonen dit overigens op generlei wijze aan.

3.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT